

אילונה כהן (משמאל)
עם צוות מיון ילדים
(צילום: חמרים
הרפואי העמק)

"התנדבות במיון ילדים זו שליחות"

תשעה ימים לוועידת 'גיבורות מקומיות' של 'ידיעות
תקשורת': הכירו את אילונה כהן מעפולה • זו הסיבה שגם
היא זכאית לשאת את התואר המכובד

יוסי וקנין

כהן, מסירת האממדיה

קל – העבודה מאוד אינטנסיבית, הנאסף הוא פיר
וגם נפשי, כי ליוחיי מטופלים בכל שלבי החיים.
זהו לי חשוב לעשות הכל על הצד הטוב ביותר כי
הרגשתי שזו שליחות. הענקתי טיפול לאנשים
שנמצאים במצבים של חוסר אונים, מתמודדים עם
מחלות קשות וחלקן כופניות. הצוות שלנו היה כמו
משפחה ואהבתי את כולם. יש מקרים של מטופלים
שלא אשכח, היה מטופל בן 55 שמכלה סיר
פנית וידענו שאלו הימים האחרונים שלו. הוא היה
מיקף במשפחה האהבת ולפני סיום המסמרת שלי
הוא ביקש שאניע להיפרד ממנו. הוא כבר הרגיש
שהוא לא יהיה במסמרת הבאה שלי. זו זכות לחקל
ולהרגיש אדם בדנעיו האחרונים. חיבבתי את המי
שפחה וניסיתי לעודד עד כמה שניתן. כשתנעתי
למסמרת הבאה שלי הוא כבר נספר ורבותו מלי
זה אותי עד היום. יש כמוכן גם רגעים משמחים
יותר, כמו למשל מטופלים שפוגשים אותי בבתי
קפה ומסעדות, כשהם בריאים ושלמים. הם זוכרים
אותי ומודים לי על הטיפול המסור והאמפתי.
זה נחמם את ליבוי.

אילונה כהן בת ה-66 מעפולה, אמא ל-3
ילדים וסבתא ל-7 נכדים, אחת לשעבר
במחלקה פנימית א' במרכז הרפואי העמק
מקצועת כללית, מתנדבת בשלוש השנים האחרונות
במיון הילדים בבית החולים.

במעט כל חייה, במשך 40 שנים, היא עבדה כאי
חית במחלקה פנימית א' ובמסמרת מוחשת החי
ליטה לצאת לפנסיה, אך לאחר שנה בבית הרגישת
שהעבודה חסרה לה.

"התגענעתי לבית החולים שהיה בית עבודה, לא
נשים שאהבתי ושאהבו אותי ולכן החלטתי לחת-
נרבי, סיפרה, "יציתי לחמשיך בעשייה ובנתינת
כמובן שהרגשתי הראשוני שלי היה להתגרב במחלקה
פנימית כי זה מה שהבדתי. אבל לא יכולתי לשוב
למקום בו עבדתי ולכן הצטיי לי להתגרב במיון יל-
דים. זה שונה בואו מעלות ממה שעשיתי כל חי
כי הטיפול בילדים הוא אחר. שמחתי לנסות משהו
חדש והיום אני מודה על ההחלטה הזו."

צוות המחלקה לרפואה רחופה בילדים קיבלו
אותה בצורה חמה ונעימה והיא השתלבה בעשייה
במהירות. "אוסנת נאור, האחיות האחראיות, המיד
דואנת שארגיש חלק ולפיכך אני משתתפת בכל
מפגשי הצוותים ואני מקבלת המון תודה והערבה
על העשייה שלי", סיפרה, "אני מגיעה פעם בשב-
בוע ונרגשת כל כך. אני מחויבת לעבודה, חשוב לי
להיות יעילה ולהספיק הרבה במשמרת שלי. אני
נחנית להיות 'בצד השני' ולא אחת מן המניין, כי
זה מוריד ממני המון לחץ, אני מגיעה ברוגע ויש לי
זמן להתייחס לילדים שמגיעים ולמשפחות. חשוב
לי להיות בתף תוססת ברגעים המלחיצים שהורים
מגיעים עם ילדיהם למיון. גם כאן יש הרבה מוטי-
פלים שנכנסים לי ללב, למשל, ילד בן שבע חולה
אונקולוגי שמגיע הרבה לבדיקות וטיפולים. יצאתי
בבד קשר חם עם אמא שלו ובכל הנעה למיון
אנרגי משמחת ומתערכנת. אני מקסימה
ומעניקה יחס עדיף שיכול לחקל מאוד על
המצב בו הם נמצאים."

על 40 שנות עבודה במחלקה פנימית
סיפרה כהן: "אהבתי מאוד את העבודה
שלי, את הרגשת העשייה והנתינת
להיות אחת במחלקה פנימית זה לא

גיבורות
מקומיות

רוצים
להשתתף

